

עפ"ג 42151/08/13 - אלכסנדר טומשצוק נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ג 42151-08-13 טומשצוק נ' מדינת ישראל

בפני כב' השופט אברהם טל, אב"ד - סג"נ
כב' השופט אהרון מקובר
כב' השופטת זהבה בוסתן
המערער אלכסנדר טומשצוק
נגד מדינת ישראל
המשיבה

פסק דין

1. בפנינו ערעור על גזר דינו של בית המשפט השלום בראשון לציון (כב' השופטת שרית זמיר), מיום 14.07.13 **בת"פ 16687-08-12**, לפיו הורשע המערער בעקבות הודייתו בהתפרצות לבית מגורים - עבירה לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**"); ובגניבה - עבירה לפי סעיף 384 לחוק.

כמו כן, צרף המערער שלושה תיקים נוספים שבהם הוא הורשע עפ"י הודאתו בעבירות הבאות:

בת"פ 2363-02-12 (שלום נתניה) הורשע בהתפרצות לבית מגורים - עבירה לפי סעיף 406(ב) לחוק ובגניבה - עבירה לפי סעיף 384 לחוק;

בת"פ 43197-05-13 (שלום ראשל"צ) הורשע בהפרת הוראה חוקית - עבירה לפי סעיף 287(א) לחוק ובהחזקת נכס החשוד כגנוב - עבירה לפי סעיף 413 לחוק ובת"פ 27667-10-12 (שלום ראשל"צ), הורשע בתקיפה סתם - עבירה לפי סעיף 379 לחוק.

2. על המערער נגזרו בגין העבירות הנ"ל עונשי מאסר בפועל כדלקמן: בגין ת"פ 16687-08-12 - 18 חודשי מאסר לריצוי בפועל; בגין ת"פ 2363-02-12 - 18 חודשי מאסר לריצוי בפועל; בגין ת"פ 43197-05-13 - חודש מאסר לריצוי בפועל ובגין ת"פ 27667-10-12 - עונש מאסר על תנאי כמפורט להלן.

בימ"ש קמא קבע כי עונשי המאסר בפועל ירוצו בחופף ובמצטבר זה לזה, ובסך הכל ירצה המערער 30 חודשי מאסר בפועל.

כמו כן הופעלו שני עונשי מאסר על תנאי למשך 12 חודשים ו-6 חודשים אשר הוטלו בת.פ. 4071/09 (שלום ראשל"צ) בחופף האחד לשני ובמצטבר לעונש המאסר אשר הוטל לעיל, כך שהמערער ירצה 42 חודשי מאסר בפועל.

בנוסף נידון המערער לשנת מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר, והתנאי הוא שלא יעבור עבירת רכוש מסוג פשע ו/או עבירת אלימות כלפי הגוף מסוג פשע ולשישה חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר, והתנאי הוא שלא יעבור עבירת רכוש מסוג עוון ו/או עבירת הפרת הוראה חוקית ו/או עבירת אלימות מסוג עוון. המערער גם חויב בתשלום פיצוי לבעלות הדירה נושא ת"פ 16687-08-12 בסך ₪ 750, לכל אחת, בפיצוי לבעל הדירה בת.פ. 2363-02-12 בסך ₪ 1,000 ובתשלום קנס בסך ₪ 1,000 או 10 ימי מאסר תמורתו.

הערעור מכון כלפי עונש המאסר בפועל.

3. עיקרי העובדות נושא גזר-הדין

(א) בת"פ 16687-08-12 הורשע המערער בכך שביום 6.8.12, בין השעות 08:00-15:00, התפרץ לדירה ברח' הגאון מוילנה בראשון לציון, בכך שנכנס דרך מרפסת חלון חדר השינה וגנב מהדירה 2 מכשירי טלויזיה, מחשב נייד, מטען, כבלים, תיק למחשב, מצלמה, תכשיטי כסף וזהב, שני שעונים, מכשיר אייפד, מקלדת, בשמים ודרכון.

(ב) בת.פ. 27667-10-12 הורשע המערער בכך שביום 3.9.11, בסמוך לשעה 15:15, שהה בסמוך לקניון רוטשילד בראשון לציון כשהוא תחת השפעת אלכוהול. המערער הבחין בניידת משטרה בה יושבים שוטרים ופתח בריצה לכיוון עמדת הכניסה לקניון. כשהגיע לכניסה לקניון נחסם המערער ע"י המאבטח, דחף אותו ונכנס לקניון, שם התרוצץ עד שנעצר ע"י השוטרים שדלקו אחריו.

(ג) בת.פ. 2363-02-12 הורשע המערער בכך שביום 20.04.11, בין השעות 08:00 ל-16:30, התפרץ לבית ברח' בארי 69 בנתניה, בכך שניפץ את חלון הסלון וגנב מהבית מכשיר טלפון נייד ושלושה שעונים.

(ד) בת.פ. 43197-05-13 הורשע המערער בכך שביום 19.5.13 הוא עזב על דעת עצמו את הקהילה הטיפולית "בית אור אביבה", שם שהה בחלופת מעצר בתנאי מעצר בית מלא. ביום 21.5.13, בסמוך לשעה 19:05, הוא נתפס ע"י שוטרים ברח' עין הקורא בראשון לציון, כשהוא מחזיק שעון יד ומכשיר טלפון סלולרי החשודים כגנובים.

תסקירי שרות המבחן

1. המערער נשלח לשרות המבחן לבחינת אפשרות שילובו בהליך טיפולי ארוך טווח למשתמשים בסמים במסגרת קהילה טיפולית, בתנאי חלופת מעצר.

מהתסקירים שהיו בפני בימ"ש קמא וצורפו להודעת הערעור, עולה שהמערער מכור לסמים מזה שנים רבות ומנהל אורח חיים שולי שנסוב סביב מימון רכישת סמים לצריכתו העצמית. המערער נטל אחריות לביצוע העבירות ותרץ אותן, כמו את כל שאר הסתבכויותיו בפלילים לאורך השנים, בהתמכרותו לסם. בנסיבות הללו הוא הביע מוטיבציה להיכנס להליך גמילה ארוך וביקש את סיוע שירות המבחן בכיוון זה.

שרות המבחן הביע אמביוולנטיות בנוגע לסיכויי הצלחת הטיפול במערער אך המליץ על שילובו בטיפול, תוך שהצביע על גורמי סיכוי וביניהם, בין היתר, הימנעותו משימוש בסם בתקופת המעצר, תובנה ראשונית לצורך בטיפול, הבעת נזקקות ומוטיבציה שנבעה, בין השאר, מחרדתו מתוצאות גזר הדין.

המערער השתלב בטיפול בקהילה טיפולית, אלא שבתאריך 19.5.13 הוא עזב את הקהילה על דעת עצמו, הוא נתפס על ידי המשטרה ביום 21.5.13 והושב למעצר מאחורי סורג ובריה עד לתום ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדו. במהלך הדיונים שהתקיימו בעניינו צירף את תיקיו הנוספים.

2. מהתסקיר המסכם מיום 9.6.13 עולה כי המערער הוא בן 29, רווק, מכור לסמים קשים ומנהל לאורך השנים אורח חיים שולי והתמכרותי.

במהלך שהותו בקהילה הוא ביטא אמביוולנטיות באשר לטיפול והתקשה להתמודד עם תכנים רגשיים. בהמשך לקשייו, ולאחר שספג ביקורת מצד חבריו לקהילה במהלך מפגש טיפולי, הוא הפר את תנאי השחרור ועזב את הקהילה על דעת עצמו.

3. שרות המבחן התרשם שלאורך השנים המערער בחר להתמודד עם קשייו על ידי אימוץ חזית מאיימת תוך ביצוע עבירות ושימוש בסמים. ברגעי משבר ודחק הוא מתקשה לווסת את דחפיו ונוטה לבחור בפתרונות מהירים ופורצי גבול, אשר מעמידים אותו בסיכון גבוה להישנות דפוסים התמכרותיים ולביצוע עבירות נוספות בעתיד. המערער נעדר כוחות להתמיד בהליך טיפולי ומתקשה להפיק ממנו תועלת ובנסיבות הללו והוא זקוק לענישה קונקרטית דוגמת מאסר, אשר יהיה בו כדי לסייע לו להבין חומרת מצבו.

גזר הדין של בימ"ש קמא

1. בימ"ש קמא קבע כי עסקין בארבעה כתבי אישום נפרדים ושונים בהם הודה המערער, שכל אחד מהם מתייחס לאירוע נפרד. משכך, כל אחד מהאירועים מצדיק התייחסות עונשית נפרדת, כמצוות סעיף 40 י' לחוק, ויש לקבוע מתחם עונש הולם לגבי כל אחד מהאירועים בהם הורשע המערער.

2. באשר לאירועי ההתפרצות והגניבה קבע בימ"ש קמא שהעבירה של התפרצות לבית מגורים וגניבה ממנו עומדת בראש מדרג החומרה של עבירות הרכוש. מדובר בעבירה נפוצה וחמורה, שפגיעתה בציבור קשה במיוחד, שכן יש בה מעצם טיבה כדי לפגוע בתחושת הבטחון האישי של הפרט, שעבירות

מסוג זה יוצרות אצלו מתח וחרדה מפני הפגיעה בקניינו, בבטחונו ובשלמותו.

ההתפרצות לדירת מגורים וגניבת רכושו היקר של הזולת, תוך הותרת "פוגרום" של סדום ועמורה במקום, קוראים לענישה מחמירה. לא כל שכן כאשר מדובר בפעילות מתמשכת שהופכת את ההתפרצות וגזילת רכוש הזולת למקצוע ומשלח יד, לצורך מימון הסם לו מכור המערער.

לנוכח חומרה זו יש הכרח להשית על נאשמים בעבירות מעין אלה עונשים מרתיעים, הכוללים מאסר ממושך מאחורי סורג ובריח, איש איש על פי חלקו ועברו.

המערער, בשתי הזדמנויות שונות, הגיע בשעות הצהריים לדירות המצויות בעיבורה של עיר, פרץ לאותן דירות וגנב מהן רכוש, אשר בחלקו גדול מימדים, כדוגמת מכשירי טלוויזיה ומחשב. מעשי המערער בוצעו לאור יום, מתוך תעוזה רבה ותוך נטילת סיכון כי למעשיו יהיו עדים, וגם אם לא יהיו אלו בעלי הבתים עצמם, יכול ויהא זה כל אדם אחר או שכן מזדמן שיבחין במתרחש, על כל המשתמע מכך מבחינת האפשרות כי לעבירות הרכוש יתלווה גם מימד של סיכון פיזי.

בימ"ש קמא התחשב כנסיבות מקלות בעובדה שבעבירות אותן ביצע המערער אין מימד משמעותי של תכנון מוקדם ורב שלבי, שימוש באמצעים טכנולוגיים או אמצעים מתוחכמים אחרים, נוכחות דיירים בדירה בזמן ההתפרצות, או הצלחה בגניבת שלל רב. בנוסף, בהתפרצות לדירה ברח' הגאון מוילנה, בעקבות פעילותה הנמרצת של המשטרה, חלקו של הרכוש הושב לבעליו.

מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות בהן הורשע המערער מתחשבת בצורך במאבק בעבירות כנגד הרכוש ככלל ובעבירות התפרצות לדירה בפרט, ובתפקיד בית המשפט בהעברת מסר חד משמעי באמצעות הטלת עונשים חמורים על מי שבהתנהגותם פוגעים בחברה ובפרטיה.

עבירות חמורות אלה מחייבות להעמיד את שיקולי הענישה שעניינם גמול והרתעה כדומיננטיים בענישת המעורבים בעבירות אלה, ולפיכך הן נושאות בצידן עונש מאסר בפועל לריצוי מאחורי סורג ובריח.

בימ"ש קמא קבע שמתחם העונש ההולם לכל אחת מעבירות ההתפרצות והגניבה שביצע המערער הוא מאסר בפועל הנע בין 12 חודשים עד 24 חודשים.

2. באשר לתקיפת המאבטח קבע בימ"ש קמא שהערך המוגן שנפגע כתוצאה מביצוע עבירת האלימות בה הורשע המערער הוא הגנה על בטחונו האישי, שלמות גופו ושלווה נפשו של הפרט.

האלימות שהפעיל המערער אמנם לא הייתה אלימות קשה ואין טענה כי נגרם נזק כלשהו לגוף או לרכוש אך לא ניתן להתעלם מהנסיבות האופפות את התקיפה, קרי, דחיפת איש בטחון בניסיון להימלט מהשוטרים, כשהמעשה בוצע כאשר המערער בגילופין.

מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות אלימות מתחשבת בצורך במאבק בתופעת האלימות שהפכה לרעה חולה בארצנו, ומתחם העונש ההולם את המקרה הוא מאסר על תנאי.

3. באשר להפרת ההוראה חוקית והחזקת רכוש חשוד כגנוב ציין בימ"ש קמא שבבריחתו של המערער ממוסד הגמילה, הוא הפר את צו בית המשפט ובכך פגע בערך חברתי משמעותי ההגנה על שלטון החוק וכיבודו.

ככלל, הפרה של תנאי שחרור פוגעת במוסד חלופות המעצר ומקשה על בתי המשפט לתת אמון בנאשמים מסוכנים לכאורה על מנת להקל עליהם, להתירם ממעצר ובמקרים מתאימים להתוות עבורם אפיק שיקומי כבר בשלב זה.

במקרה זה ההפרה הבוטה של תנאי השחרור, העזיבה את הקהילה הטיפולית, העובדה שהמערער לא הסגיר את עצמו אלא נתפס על ידי המשטרה, והעובדה שכאשר נתפס החזיק על גופו רכוש החשוד כגנוב, משווים חומרה יתרה לאירוע. מי שעושה דרור לעצמו להפר את צווי בית המשפט מלמד על עצמו כי הוא אינו מכבד את שלטון החוק ומורא החוק אינו שרוי עליו.

בשקלול כל הנסיבות של מקרה זה קבע בימ"ש קמא שמתחם העונש ההולם למקרה זה נע בין מאסר על תנאי למאסר בפועל בן 3 חודשים.

4. בימ"ש קמא קבע כי בגזירת העונש המתאים למערער, וכמצוות המחוקק בסעיף 40 יא' לחוק, יש להתחשב בנסיבותיו האישיות, אשר אינן קשורות בביצוע העבירות.

המערער הוא בחור צעיר כבן 29, רווק, מכור לסמים קשים, אשר לאורך השנים מנהל אורח חיים שולי והתמכרות. לחובתו עבר פלילי מכביד, אשר כולל 8 הרשעות ורישומים קודמים, המתייחסים לעשרות אירועים שונים בהם הורשע בעבירות מגוונות עוד מתקופת היותו נער ובהן, בין היתר, עבירות רכוש מגוונות, עבירות אלימות, סמים ועבירות נגד שוטרים ועובדי ציבור.

התמונה המצטיירת היא של מי שמאז היותו נער שב ומסתבך בפלילים, תוך ביצוע מגוון רחב של עבירות, לרבות עבירות רכוש מגוונות, כאשר ההתמכרות לסם מהווה תמריץ ומניע לביצוע חלק מהעבירות.

מדובר במערער שנדון למספר לא מבוטל של עונשי מאסר, לרבות לתקופות ממושכות, ודומה כי פרקי הזמן הממושכים שריצה בכלא לא הטילו עליו מורא באופן שחדל מניהול אורח חיים שולי ועברייני וגם במאסרים המותנים שהושתו עליו לא היה כדי להרתיעו. הוא ביצע את העבירות בהן הורשע בעת שתלויים ועומדים כנגדו שני מאסרים מותנים, האחד למשך 12 חודשים, והשני למשך 6 חודשים, שנגזרו עליו שניהם ביום 6.1.10 בת.פ. 4071/09 (שלום ראשל"צ) בגין עבירות רכוש הקשורות ברכבים. התנהלותו זו, לצד העובדה כי דחה את היד השיקומית שהושתה לעברו גם הפעם, מחדדים את המסקנה כי המערער לא לומד לקח ולא מסוגל לשנות מדרכיו.

בנסיבות אלה יש לתת את הדגש על ההגנה על הציבור מפני פגיעתו הרעה, שניתנת להשגה אך ורק בכליאתו הממושכת. לא מדובר במעידה חד פעמית אלא בדפוס התנהגות החוזר על עצמו כבר שנים רבות, במהלכן נכנס המערער בין כתלי בית הסוהר פעם אחר פעם, מצהיר על רצונו בטיפול ושיקום, אך הצהרותיו הן מן הפה ולחוץ, כאשר נעשה ניסיון טיפולי הוא לא מצליח והמערער ושב ומסתבך בפלילים.

בגזירת עונשו של המערער יש לקחת בחשבון גם את הערכת שרות המבחן לפיה נוכח עומק התמכרותו והעדר כוחות להתמדה בטיפול הוא מצוי בסיכון גבוה להישנות דפוסים התמכרותיים ולביצוע עבירות נוספות בעתיד.

5. בימ"ש קמא לקח בחשבון לקולת העונש, את העובדה שהמערער הודה, לקח אחריות על מעשיו, הביע חרטה וצירף את כל תיקיו, את פרק הזמן הממושך בו הוחזק במעצר, ואת נסיבותיו האישיות הקשות - כפי שעולות מהתסקיר - יתמות מאב בגיל צעיר, קשיי עליה וקליטה ומסגרת משפחתית שאין ביכולתה להוות גורם תמיכה או גורם מפקח ומציב גבולות.

6. אמנם כל אחד מהמקרים בהם הורשע המערער עומד בפני עצמו, באופן שמצדיק מבחינה ערכית צבירת העונשים זה לזה, אך לא ניתן להתעלם מסך כל העונש שייגזר על המערער והצורך לשמור על מידתיות כמפורט, בין השאר, גם בסעיף 40 יג (ג) לחוק.

7. ביחס למאסרים המותנים בימ"ש קמא ציין שלחובת המערער שני מאסרים מותנים כאמור לעיל, אשר הושתו עליו באותו גזר דין. כמקובל, יש להפעיל את שני מאסרים אלה בחופף אחד לשני, שכן חזקה כי בית המשפט שהטיל אותם לא התכוון להחמיר את מצבו של המערער.

עם זאת, אין כל נימוק ממשי לחפוף שני מאסרים מופעלים אלה, אשר יופעלו בחופף האחד לשני ובחופף לעונש שהוטל עליו בגין העבירות נושא גזר-הדין.

נימוקי הערעור:

1. ביהמ"ש קמא שגה בקביעת מתחם העונש ההולם בעבירות ההתפרצות והגניבה, משום שהוא גבוה מדי. עוד שגה בקביעתו שהעונש המתאים למערער בתוך המתחם הוא 18 חודשי מאסר בפועל, בגין כל אחת מעבירות ההתפרצות לדירה וגניבה.

2. מרבית פסקי הדין אליהם הפנה בימ"ש קמא, ועליהם התבסס, הם מתקופה שקדמה לתיקון 113 לחוק וההסתמכות עליהם בעיצוב מתחם העונש ההולם, עשוי להוביל לתוצאה שגויה, שכן פסיקה זו מבוססת בעיקרה על שיקולי הרתעה, שיקולים שעל פי התיקון החדש משקלם פחות.

3. בימ"ש קמא לא נימק מדוע יש להעמיד את עונשו של המערער דווקא על 18 חודשי מאסר בגין עבירות ההתפרצות והגניבה. לא נשמר הצביון האינדיבידואלי בעיצוב המתחם המתבטא בהוראת החוק שיש להתחשב בסוג העבירה ובנסיבות המסוימות בהן בוצעה. במקרים חמורים יותר, ובנסיבות ביצוע עבירה חמורות יותר, הוטלו עונשים קלים יותר.

4. בימ"ש קמא לא ערך איזון ראוי ולא נתן משקל ראוי לנסיבות ביצוע העבירות בהן הודה המערער, שהן

מהרף הנמוך, נטולות מרכיב תחכום, התארגנות או שיטתיות. לא הייתה נוכחות דיירים בדירה או הצלחה בגניבת רכוש רב, מה גם שמדובר ברכוש שברובו אינו יקר ערך ורובו הושב לבעליו.

5. זו הרשעתו הראשונה של המערער בהתפרצות לבית מגורים וביהמ"ש קמא שגה בקביעתו שמדובר בפעילות מתמשכת בבחינת משלח יד לצורך מימון הסם.

6. בימ"ש קמא סבר בטעות שהמערער ריצה מספר לא מבוטל של תקופות מאסר, לרבות ממושכות, שלא גרמו לו לחדול מביצוע עבירות, אך הוא ריצה רק ארבע תקופות מאסר, כשהארוכה ביותר היתה למשך 18 חודשים.

7. בימ"ש קמא שגה בקביעתו שמדובר בדפוס התנהגות של המערער החוזר על עצמו ופעם אחר פעם מצהיר על רצונו בטיפול ושיקום, אך הצהרותיו הן מהפה ולחוץ, באשר לכשנעשה ניסיון טיפולי הוא אינו צולח ושב ומסתבך בפלילים וחוזר חלילה, כך שיש להחמיר עמו.

8. בימ"ש קמא החמיר עם המערער נוכח ניסיון גמילה שכשל, שכן המערער אינו מצהיר פעם אחר פעם על רצונו בטיפול ושיקום במטרה להיטיב את עונשו ולפיכך גם החמיר עמו על רקע עזיבתו את הקהילה.

9. בימ"ש קמא החמיר עם המערער משום שהפר הוראה חוקית ונעצר כשברשותו שעון ופלאפון חשודים כגנובים, שכן מדובר ברכוש פשוט ערך, בו המערער החזיק זמן רב, ועל כן לא היו ברשותו קבלות ולא היה מקום לייחס למקרה זה חומרה יתרה.

10. בימ"ש קמא נתן משקל נמוך לכך שהמערער לא ניהל הוכחות, חסך בזמן שיפוטי וצירף את כל תיקיו.

11. בימ"ש קמא לא נתן משקל לנסיבותיו הקשות של המערער, שאינן קשורות בביצוע העבירה, המערער התייתם מאב בגיל צעיר, נעדר גורמי תמיכה במשפחה וסבל מקשיי התאקלמות והסתגלות בארץ, כפי שפורט בתסקיר המבחן.

12. במהלך הדיון בפנינו הציג ב"כ המערער גזר דין של בימ"ש קמא שבו נקבע מתחם ענישה זהה לשלושה נאשמים בעלי עבר פלילי ומאסרים מותנים, שפרצו לדירה בקומה שמינית וגנבו רכוש רב.

כמו כן, הציג ב"כ המערער שלושה גזרי דין של בימ"ש שלום בת"א, שבאחד מהם הוטלו על 3 נאשמים, בעלי עבר פלילי שהשתייכו לכנופיה עבריינית וביצעו מספר פריצות וגניבות של רכוש רב עונשי מאסר למשך 40 חודש, 45 שנים ו- 5 שנים, בשני הוטלו 40 חודשי מאסר על נאשם ללא עבר פלילי שפרץ ל- 7 דירות וגנב מתוכן רכוש ובשלישי הוטלו 18 חודשי מאסר על נאשם שהתפרץ לדירה, כשהוא מצויד בכלי פריצה, ופירק קיר בדירה כדי להגיע לכספת.

כמו כן, טען שחלק מגזרי הדין עליהם הסתמך בימ"ש קמא בקביעת המתחם מתייחסים לעבריו רצידיביסט במקרה אחד, ולמי שביצע התפרצות בצוותא וגנב רכוש רב ותקף שוטרים במקרה אחר.

תגובת המשיבה

1. מדובר במקרים שראויים לענישה מחמירה ובימ"ש קמא גזר את עונשו של המערער באמצע המתחם למרות עברו הפלילי של המערער בעבירות רכוש החל מגיל 17.
2. עונש המאסר בפועל שהוטל על המערער איננו חמור במידה שמצדיקה התערבות ערכאת ערעור, שכן גם אם הוא לא גרם מהפכה בדירה הוא פגע ברכושם של בעלי הדירות ובפרטיותם.
3. המערער ביצע את העבירות כאשר שני עונשי מאסר על תנאי תלויים ועומדים נגדו ובימ"ש קמא התחשב בו כאשר הפעיל אותם בחופף.

דין והכרעה

1. עיון בעובדות כתבי האישום נושא גזר הדין מעלה שצדק בימ"ש קמא כאשר הטיל עונשים נפרדים בגין כל אירוע נושא התיקים שכן מדובר באירועים נפרדים שארעו בזמנים שונים ואין קשר ביניהם, למעט ביצוע ההתפרצויות והגניבות על מנת לממן צריכת סמים, מהם לא נגמל המערער לאחר שברח מקהילה טיפולית אליה נשלח ע"י בימ"ש קמא.
- לא למותר לציין כי למרות שבימ"ש קמא קבע עונש מאסר של 18 חודש לכל התפרצות וגניבה וחודש מאסר בגין הבריחה ממוסד הגמילה, הוא לא הפעיל אותם במצטבר זה לזה אלא חפף ביניהם באופן חלקי.
2. אנו רואים עין בעין עם בימ"ש קמא את הערכים המוגנים בהם פגע המערער כאשר פגע ברכושם ובבטחונם האישי של בעלי הדירת אליהן פרץ ומהן גנב לאור היום, גם אם לא בתחכום וגם אם הם לא נכחו בדירות ואשר הפר את מעצר הבית שבו היה אמור להיות כאשר ברח מהקהילה הטיפולית אליה נשלח לגמילה מסמים.
3. עיון בגזה"ד של בימ"ש קמא מעלה שהוא התחשב לקולא בקביעת מתחם הענישה בגין עבירות ההתפרצות והגניבה, בנסיבות לקולא שהעלה ב"כ המערער בפניו ובפנינו (ראה עמ' 46 ש' 12-16).
- גם אם בימ"ש קמא ובימ"ש שלום בת"א הטילו עונשים קלים יותר באופן יחסי מאשר עונש המאסר שהוטל על המערער בגין הפריצות והגניבות אין בכך כדי לקבוע שבימ"ש קמא סטה ממדיניות הענישה הנוהגת, שמחייבת החמרה בעונשיהם של פורצים לדירות וגונבים מתוכן, או שלא התחשב בכל הנסיבות שיש להתחשב בהן בקביעת מתחם העונש של שנה עד שנתיים, כפי שקבע בימ"ש קמא.
4. בימ"ש קמא התחשב, בצדק, בקביעת העונש בתחום המתחם בעברו הפלילי של המערער, שכן גם אם הוא לא ביצע פריצות וגניבות מדירות בעבר הרי החל מהיותו נער הוא ביצע עבירות רכוש ועבירות

אחרות בשל היותו מכור לסמים ועונשי מאסר בפועל שריצה, גם אם לא לתקופות ארוכות כמו זו נושא גזר הדין, הם לא גרמו לו להיגמל משימוש בסמים, ועונשי מאסר על תנאי שהיו תלויים ועומדים נגדו והופעלו ע"י בימ"ש קמא לא הרתיעו אותו מלחזור ולפגוע ברכוש הזה ובטחונו.

5. בימ"ש קמא צדק כאשר זקף לחומרת העונש, במסגרת המתחם, את העובדה שהמערער עזב ללא רשות את הקהילה הטיפולית ובכך נמנע מגמילה מסמים, שהתמכרותו להם גרמה לביצוע עבירות הרכוש, דבר שגרם להיעדר המלצה טיפולית ע"י שרות המבחן.

6. בימ"ש קמא התחשב לקולא במסגרת המתחם בנסיבותיו האישיות של המערער, בהודאתו ובצירוף התיקים, כאשר חפף חלק מעונשי המאסר שהטיל בגין עבירות הרכוש זה לזה, חפף את עונשי המאסר שהפעיל זה לזה וחפף חלק מהם למאסר בפועל שהטיל בגין המעשים נושא גזה"ד.

7. לאור כל האמור לעיל, עונש המאסר שהוטל על המערער לא סוטה ממדיניות הענישה הראויה ואין טעות מהותית בגזר הדין שמצדיקה התערבות ערכאת ערעור.

8. אנו דוחים את הערעור למעט ניכוי 270 ימי מעצר מתקופת המאסר במקום 250 ימים כפי שנפסקו על ידי בימ"ש קמא.

ניתן והודע היום י"ח שבט תשע"ד, 19/01/2014 במעמד ב"כ הצדדים והמערער.

זהבה בוסתן, שופטת

אהרון מקובר, שופט

**אברהם טל, סג"נ
אב"ד**